

Pudor de socarrim

L'editorial del mes de febrer

En les últimes dues visites amb caràcter oficial d'Artur Mas a Manresa ?una com a candidat i l'altra, a finals del gener passat, com a president reelegit? l'home s'ha cobert de glòria. Certament, molt més en la segona estada de fa ben pocs dies en la qual va inaugurar ?a l'empara de l'Altíssim? la rehabilitació de l'atri de la Seu. És bonic venir a tallar la cinta devent (directament o indirectament) les conseqüents subvencions de rehabilitació de l'obra. Perquè, si no hi ha novetats d'última hora, ni Ajuntament ni Generalitat han fet el gest. En descàrrec del Molt Honorable, hem de dir que va vanagloriar la tasca ciutadana que hi ha darrere de la conservació de la basílica i va fer servir l'eternització de les seves obres per continuar la seva pastoral d'evangelització de feligresos de cara a l'estat propi.

El seguici convergent no va faltar a la cita, de la mateixa manera que ho va fer el juny de 2010 quan, el llavors aspirant a la presidència, va trepitjar l'estació de la Renfe i va constatar que era una bona merda. Aquest cop, segurament també va poder contemplar-la, rovellada i sòrdida, mirant-la imperialment des del Puigcardener. La veritat és que el llast ferroviari continua ben latent i, passats dos anys i mig, lluny de millorar la situació, la cosa continua igual... o pitjor. Esperem que en el camí cap a Ítaca hi hagi un tram en tren i millori la línia cap al port barceloní, l'epicentre de la Catalunya lliure. O, si més no, si algun dia som independents, que paguin les factures de les intervencions que permeten que la Seu no s'ensorri.

Il·lustració: Maria Picassó